

No és gens estrany que Daniel Sánchez Llibre qualifiqués la roda de premsa de divendres d'«històrica i festiva», perquè va poder donar la millor notícia que un president de l'Espanyol pot oferir en aquest moment a l'aficionat blanc-i-blau: l'Espanyol tindrà un nou estadi. Sens dubte, després de la tan necessària com traumàtica venda de Sarrià, la família es-

panyolista havia quedat desamparada sense cau propi. La solució de recollir-se a l'Estadi Olímpic va ser tan lògica com acceptada només com a provisional pels seguidors de l'Espanyol, incòmodes en un estadi que no sen-

EDITORIAL

Enlloc com a casa

tien com a propi tot i ser conscients de les dificultats enormes de caire econòmic que caldria superar per tornar a disposar d'un estadi propi. De fet, segurament molt pocs esperaven aquesta setmana un anunci així, que arriba

quatre mesos després de la inauguració de la ciutat esportiva de Sant Adrià i al mateix temps que la confirmació oficial que Daniel Sánchez Llibre optarà a la reelecció com a president. Dués bones notícies en una mateixa setmana que per acabar de ser rodona ha d'acabar aquesta tarda amb la victòria de l'Espanyol contra el Betis.

HO DIUEN
ELS LECTORS...

Correu: Ronda Sant Pere, 19-21, 7è 6a.
08010 Barcelona.
c/ Santa Eugènia, 42. 17005 Girona
Telèfon: 902 36 99 99
Adreça electrònica: el9@el9.com

Temp i paciència

És motiu de satisfacció que s'editi —ja era hora!— el primer diari esportiu en català. Fent ús del topic, podem afirmar allò de «omple un buit en el panorama de la premsa de casa nostra». Els primers números del diari ens permeten concebre esperances que la nova publicació —amb temps i una mica de paciència, sempre necessària en situacions com aquesta— es pot consolidar. La qual cosa omplirà de satisfacció als qui ens agrada llegir en català i volem que s'avanci en l'ús i la normalització de la nostra llengua. Per acabar només, si se'm permet, dos suggeriments. El primer: crec que el diari s'hauria de comprar sol fins i tot en els llocs on s'adjunta a altres diaris. Segon suggeriment: donar més importància al futbol base català. Endavant amb la tasca que heu començat. / TÓMAS PUNTÍ i FERRAN PUNTÍ.

Prop de casa

En primer lloc, felicitats per haver tret al carrer un diari en el meu idioma, ja era hora. Visc al Poblenou, al carrer Badajoz, i m'interessa saber on el puc trobar a prop de casa meua. Espero que no hagi d'anar a les Rambles a comprar-lo. Vinga doncs, salut i felicitats! / DAVID REQUENA i CUNILL. Barcelona.

El Figueres, el dijous

El partit d'anada de les semifinals de Copa entre el Figueres i el Deportivo es jugarà dijous i no dimecres com dèiem per error a l'edició d'ahir.

[M'EXALTA EL NOU I M'ENAMORA EL VELL JOSERP M. PASQUAL]

Ara, Pla. Ara, Figueres

La imatge que haurà quedat del senyor Pla i Casadevall de Palafrugell és la d'un senyor ja gran, amb boina i vestit de pana, cigarreta i got de vi o aigua de vida. Però en el seu moment també havia estat un nen. De quan el nen Josep Pla estudiava als Maristes de Girona n'ha quedat un fragment que ens acosta a una imatge insòlita en ell però recurrent en l'imaginari col·lectiu: la del futbol de pati de col·legi. Està Pla esquitxant algunes tafaneries de la mala vida de la senyorial Girona de principis del segle passat, quan de sobte es despenja amb aquesta brevíssima raresa autobiogràfica: «Contra aquesta infecció de morbidesa pueril i cínica, hi havia un antídoto eficaç: el futbol. El joc, que practicàvem amb notòria violència, fatigava el cos i distenia l'esperit. Jo

vaig ésser un aferrissat jugador de futbol: el mig-centre del col·legi durant dos o tres anys. Si no em vaig trencar diversos elements de l'esquelet degué ésser perquè en aquella edat els ossos són tendres i el cos flexible. El joc m'apassionava més que la xafarderia equívoca provinent d'aquell petit món alimentat amb faules de Samaniego i literatura blanca.» I això és tot. Coneguent-li aquest capítol de la seva vida, pagariem el preu que fos per un paper actual del senyor Pla i Casadevall de Palafrugell sobre el Figueres que ha fet història en la Copa del Rei: Un *Quadern gris* actualitzat. Però només som a temps de rellegir papers antics: «De vegades penso en la ciutat de Figueres. És un lloc on m'agradaria viure o almenys em sembla que viuria fàcilment. (...)

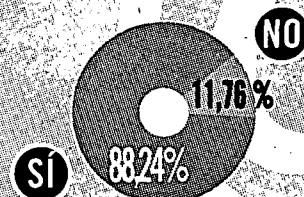
Quan vaig a Figueres, em passejo per la Rambla i pels carrers. La ciutat és acollidora i neta. Vaig a veure la plana de l'Alt Empordà des de la pujada del Castell. Paisatge prodigiós, d'una bellesa fascinant. Quina meravella de cel, de mar i de terra! Els dies grisos afinen el paisatge fins a extrems indicibles. L'aire de tramuntana li dona una llum, una precisió diamantina. Aquest paisatge us fa sentir l'orgull de formar part d'aquest país. Després, de retorn a la vila, parlo amb la gent. Els figuerencs són una gent que parlen d'una manera natural, sense alterar la veu, sense fer gaires postures, d'una manera amable, dolça i tranquil·la. Gent polida. Les hores passen suament. Què es pot demanar més?» Res més. Bé, sí, plantar-se a la final, fatigat el cos i distès l'esperit.

LA BARRILA DE L'AVI

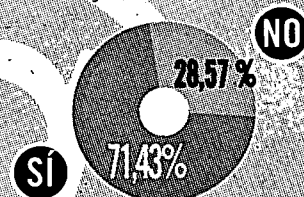


EL LECTOR digit@l

El Figueres eliminarà el Deportivo i jugarà la final de la copa del Rei?



Triomfarà el brasiler Anderson Varejao en el Barça de bàsquet?



Votacions: www.el9.com